

maatte der for Landstinget være fuld Afgang til at behandle Spørgsmaalet, saaledes som det efter bedste Skjøn maatte finde hensigtsmæssigt; det er jo Noget, som i og for sig ikke behøver at siges, at Landstinget har fuld Ret til frit at granske og overveie de Lovforslag og Finantslovsforslag, som sendes ind herfra, ligesom omvendt man ikke behøver i Landstinget at sige, at de Forslag, som derfra sendes ind i Folkethinget, har Folkethinget fuld Ret og Frihed til at granske; men naar en Minister under særegne Forhold finder sig opfordret til at sige det, saa mener man dermed, at Regjeringen ikke vil forsøge paa at øve nogen Indflydelse paa det andet Things Beslutning i et saadant Stykke. Det er Betydningen deraf, at Regjeringen vil stille sig ikke ligegyldig, men iagttagende, at Regjeringen altsaa ikke vil ved at stille Ændringsforslag gjøre Forsøg paa at øve nogen tilskyndende Indflydelse. Regjeringen er derfor ikke ligegyldig, den kan lige fuldt med varm Interesse se, hvorledes Sagen gaar, selv om der til et vist Tidspunkt ikke forsøges at øve nogen særlig Indflydelse fra Regjeringens Side paa Things Beslutning. De Herrer maa jo nemlig vel erindre, at det gjælder om den saakaldte Ledelse som om den saakaldte Tilbageholdenhed, Neutralitet, passiv Stilling, velvillig Neutralitet osv., at det er relative Begreber, begge Dele have sine Grændser. En Ledelse, som slet ingen Grændser vilde anerkjende, vilde blive Diktatur; og jeg veed ikke, om det egentlig er det, Folkethinget just ønsker. En Tilbageholdenhed kan lige saa lidt være ubegrændset, den varer en vis Tid og holder sig indenfor visse Grændser. Selve den Tilbageholdenhed, som jeg i denne Sag har viist, har efter Regjeringens foregaaende Overveielse ogsaa været begrændset. Jeg har lige over for det Forslag, som fremkom her ved anden Behandling af Finantsloven, tydelig nok tilkendegivet, at der var visse Konsekvenser af Forslaget, som maatte fyldestgøres, saafremt Regjeringen skulde bevare sin tilbageholdende Stilling, altsaa, mine Herrer, det var klart, at Regjeringen ikke havde paataget sig at støtte et saadant Forslags Optagelse paa Finantsloven i det andet Thing; den kunde ikke gjøre det, fordi det var uheldigt i Form og uheldigt i Indhold, om det end efter Regjeringens Mening ikke var absolut uheldigt i Formen. Jeg veed ikke, om ærede Medlemmer maaffe tro, at det kunde have været foreneligt med Regjeringens Stilling, dersom den havde foreslaaet en Forhøielse i dette Thing, men det vil dog let ses, at, hvis Regjeringen havde foreslaaet en Forhøielse i disse fattige Procentsatser m. B., saa vilde den virkelig have godkjendt Forslagets Optagelse paa Finantsloven, og netop fordi den ikke kunde gjøre dette, kunde den ikke stille et saadant Realitetsforslag. Ifølge Regjeringens Stilling overfor Sagen kunde den heller ikke ville søge at øve nogen umiddelbar Indflydelse paa Landstinget med Hensyn til Stør-

velsen af det Lønningstillæg, hvorefter der var Tale, medens i Øvrigt Regjeringens Mening om dette Forslags utilfredsstillende Karakter har været tydelig nok udtalt. Dette altsaa til Oplysning om, hvorfor Dagsordenen paa ingen Maade kan begrundes ved den første af de Omstændigheder, som er anført, den nemlig, at „Regjeringen ikke har støttet Folkethingets Bestræbelser for ved Finantsloven at give de lavere Lønnede Embeds- og Bestillingsmænd et midlertidigt Dyrctidstillæg“. Den anden Grund, som anføres, lyder saaledes: „Da Folkethinget ikke kan erkjende, at et saadant Dyrctidstillæg ikke bør gives ved Finantsloven osv.“ Men nu er det etendommeligt, mine Herrer, at det slet ikke er dette Spørgsmaal, der foreligger, thi det gjælder slet ikke om at votere den abstrakte Sætning, om et saadant Lønningstillæg bør gives ved Finantsloven eller ikke. Jeg gad vidst, om Nogen tør paastaa, at et saadant Lønningstillæg ikke kan gives ved særskilt Lov, og det er kun, hvis man kunde staa frem og sige, at et saadant Lønningstillæg ikke kan gives ved særskilt Lov, at man efter min Overbevisning kan inddrage noget principielt Spørgsmaal om Finantslovens Stilling under nærværende Sag. Ja, jeg vil sige, at der maaffe vilde have været Noget, som kunde siges at nærme sig til en Skygge af Grund til at bringe dette principielle Synspunkt frem, dersom Ministeriet havde stillet Sagen absolut principielt, og i Denhold dertil havde forlangt i Landstinget, at det skulde gaa ud af Finantsloven, men saaledes have vi med velberaad Si ikke villet stille Sagen paa Spidsen. Nu kunne selv de af Things ærede Medlemmer, som allermeest ville hævde, at det denne Gang skal gives paa Finantsloven, saa vel som de, der mene, at det dog helst burde gives paa Finantsloven, umulig opstille den Sætning, at det ikke kan gives ved særskilt Lov. De maa for mig gjerne kalde denne Lov en Tillægsbevillingslov, eller hvad de ville — det er mig ganske det Samme, De kunne give den, hvad Naavn De ville, De kunne døbe den, paa hvad Maade De ville —, der kan ikke med nogensomhelst Føie opstilles den Sætning, at en saadan Lønningforhøielse ikke skulde kunne gives ved særskilt Lov, og føle De endda nogen Betænkelighed, saa utrolig det end synes mig, mine Herrer, saa forhøi Bøbet og giv Loven en længere Varighed. Der er Maader nok, hvorpaa De kunne slippe ud af ethvert Dilemma, som maatte trykke Dem. Jeg føler mig aldeles ikke opfordret til at genere Nogen ved netop at forlange en enaarig Forhøielse ved særskilt Lov. Det er ikke det, der ligger mig paa Sinde, men jeg ønsker, at det skal være aldeles klart, at, naar nu den Lønningforhøielseslov, som er kommen fra Landstinget, bliver forkastet ganske paa samme Maade som det Lovforslag, der fremkom her fra Regjeringens Side, saa er der derfor ikke anført andet end rent formelle Grunde, som i sig ere uholdbare, og som i nær-